

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਫਾਲਸ਼ਾ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਇੰਦਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਐਲਬਰਟ ਮਾਈਕਲ ਡੈਮਪੀਅਰ ਓਵਰਮੈਨ, -

ਜਵਾਬਦੇਹ

1954 ਦਾ ਮੈਟਰੀਮੋਨੀਅਲ ਰੈਫਰੈਂਸ ਨੰਬਰ 2

ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 3 ਅਗਸਤ 1954

ਤਲਾਕ- ਵਿਭਚਾਰ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨ- ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ- ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੇਧ, ਕਦੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

132

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL. VIII

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਭਚਾਰ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਇਸ ਵਿਭਚਾਰ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਭਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ।

ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਧਿਰ ਜੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰਫ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗੀ।

13 ਨਵੰਬਰ 1953 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ ਐਸ ਬੇਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਤਲਾਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ।

ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਨੇਮੋ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਫਲਸ਼ੇ, ਜੇ. ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੰਦਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਐਲਬਰਟ ਮਾਈਕਲ ਡੈਮਪੀਅਰ ਓਵਰਮੈਨ ਨਾਲ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੇਸ ਕੁਝ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ 30 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਵਿਆਹ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਭਚਾਰ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਕੁਝ ਕਥਿਤ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਮਲਾ ਆਖਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

VOL. VIII

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

133

ਰਿਕਾਰਡ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤੇ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਪੈਂਡਿੰਗ ਲਾਈਟ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਮਲਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਨਵਰੀ 1952 ਤੱਕ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ੇਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਪਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡਾ: ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਰਦੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਲਾਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ-

ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਖੁਦ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਿਹੜੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਡਾ. ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਰਦੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ, ਆਰ. 3 ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਰ. 14 ਨੂੰ, 6 ਮਈ ਅਤੇ 3 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਡਾ. ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਰਦੀ ਨੂੰ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ।

ਇਹ ਸਬੂਤ 8 ਜੂਨ 1953 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ 8 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਤਰੀਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਵਕੀਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ

ਖੇਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ- ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਉਸ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

134

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL. VIII]

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਿਭਚਾਰ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਗੁਜਾਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ , ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਤਲਾਕ ਲਈ ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣਾ ਵਿਰੋਧ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੰਕਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਡਾ. ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਭਚਾਰੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਿਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਈਆ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਲਗ ਵਿਭਚਾਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਭਚਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਇਸ ਵਿਭਚਾਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਭਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿਮਾਂਡ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਚਿਤ ਤਰੀਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸਿਰਫ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿਆਂਗਾ।

ਕਪੂਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸੰਜੀਵ ਕੁਮਾਰ ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।